

LEVEN

Ze moet dood.

Die vier woorden bleven door haar hoofd spoken, wat ze ook deed. Kai zei ze steeds opnieuw. Of ze nou in haar kamer was, beneden, of zelfs bij de anderen, het maakte niet uit. Doordat de woorden zich eindeloos bleven herhalen, kon ze ze niet van zich afzetten, ook al had Spencer haar ervan verzekerd dat Kai droomde toen hij ze zei. Kai meende die woorden niet. Ze waren slechts een overblijfsel van wat hem was aangedaan en ze waren niet persoonlijk tot haar gericht. Selene wilde Spencer geloven. Kai zou haar nooit kwaad doen. Hij zou nooit willen dat ze doodging.

Kai wilde haar.

“Selene?”

Ze wierp een blik op de vrouwelijke bèta tegenover haar aan de eettafel. Ze was totaal niet op de anderen aan het letten, zelfs niet op wie binnenkwam of de kamer verliet. Alleen Rajini was er nog; toen ze binnenkwam, was Tala er ook geweest, en Caitlin.

“Gaat het?” vroeg Rajini met gefronste wenkbrauwen.

Selene opende haar mond om te zeggen dat het prima ging. Het was makkelijk om hardop te liegen, maar liegen voelde verkeerd. De bèta's wisten de waarheid waarschijnlijk toch wel. De bèta's waren haar vrienden, of dat hoopte ze in ieder geval. Technisch gezien waren ze Kais vrienden, niet die van haar. Ze waren de vrienden van haar broer en ze hadden haar in huis genomen. Misschien uit medelijden, misschien zelfs uit plichtsbesef nu ze wisten dat ze Kais kind droeg. Ze wist het niet. Ze konden geen nee zeggen als ze hulp nodig had. Dus liever dan Rajini de waarheid te vertellen, zei ze: “Het gaat prima.”

Rajini haakte haar handen samen en liet ze rusten op de tafel. “Je snapt dat ik daar geen woord van geloof, toch?”

De vraag sloeg in als een bom en Selene hief haar hoofd. Meestal geloofden de bèta’s wat ze zei, maar vandaag leek Rajini recht door haar acteespel heen te kijken. Selene ging ongemakkelijk verzitten, maar dwong zichzelf onmiddellijk weer te bevrozen, haar rug recht. “Het gaat goed met me, Rajini,” zei ze. “Maar lief dat je het vraagt.” Ze voegde er een kleine glimlach aan toe.

“Spencer heeft ons verteld wat er vanmorgen gebeurde toen je bij Kai langsging in de ziekenboeg. Hij heeft ons verteld wat Kai zei toen hij je daar zag.”

Ze had niets anders verwacht van Spencer. De bèta’s vergaderden over bijna elk klein dingetje dat er gebeurde en als ze geen vergadering hadden, hielden ze elkaar wel op de hoogte via hun telefoons. Hoewel Selene begreep dat ze elkaar moesten informeren, voelde het alsof ze elk klein detail met elkaar deelden.

Als ze maar gelijkmatig en rustig bleef ademen, dan zou Rajini haar hopelijk geloven en haar met rust laten. “Spencer zei dat Kai droomde. Een nachtmerrie.”

“En dat geloof je?”

Ze begreep niet waarom Rajini haar deze moeilijke vragen stelde. Het zou voor hen allemaal makkelijker zijn als ze zich goed voelde, of deed alsof. Maar dan moest Rajini haar wel geloven.

“Selene?” vroeg Rajini weer, dit keer met zachtere stem.

“Ik weet het niet,” zei ze, terwijl haar blik over de tafel schoot. Haar schild begon weer af te brokkelen. Ze probeerde sterk te blijven, ze wilde geen last zijn voor de mensen bij wie ze woonde, maar ze gaven haar het gevoel dat ze een weerloze puppy was en zij haar verzorgers. Ze waren haar vrienden niet. Misschien zouden ze dat ook nooit worden.

Rajini leunde naar voren en reikte naar haar hand. “Ik denk wel dat Spencer gelijk heeft. Ik denk niet dat Kai meende wat hij over je zei. Maar hij zit vastgebonden, dus hij kan je sowieso niets aandoen.” Rajini’s warme hand omgaf de hare.

“Ik vind het maar niks dat hij vastzit. Hij komt net van een plek waar hij geketend werd en nu doen wij hem hetzelfde aan.” Het was verkeerd om op die manier beschermd te worden. Het was verkeerd om Kai vast te binden. Ze wilde hem weer zien, maar Spencer vond dat voor nu geen goed idee. En hoewel Kai haar momenteel geen fysieke pijn kon bezorgen, hadden zijn woorden dat wel gedaan.

“Wij vinden het ook niet leuk. We vinden het verschrikkelijk om hem vastgebonden te zien, maar we zijn bang dat hij iemand pijn zal doen. Ik ben bang dat hij jou pijn zal doen. En na wat hij tegen je zei, weten we niet wat hij zal doen als hij wordt losgemaakt. We hebben nog steeds geen idee wat Kai is overkomen daar. Misschien heeft IR hem dingen aangedaan. Meer dan alleen lichamelijke martelingen.”

“Heeft hij een poging gedaan jou of de andere bèta's aan te vallen?” Selene hield Rajini's blik vast. “Of heeft hij tegen jullie gezegd dat hij jullie dood wil?”

Rajini schudde haar hoofd. “Nee. Maar ik heb hem nog niet wakker gezien. We proberen het aantal bezoekers dat bij hem langsgaat te beperken. Alleen Caitlin, Spencer en jij mogen voor nu bij hem op bezoek.”

“Waarom?” Kai had zijn vrienden nodig om te herstellen.

“We vrezen dat hij misschien overprikkeld raakt als er te veel bezoekers zijn. Caitlin zegt dat we de overgang zo soepel mogelijk voor hem moeten maken. Ze vond restanten van een stof in Kais bloed. Ze kende het soort middel niet en wist ook niet wat het met Kai deed. Ze hoopte dat hij meer zichzelf zou worden wanneer de laatste restanten uitwerkt waren. We willen dat hij dan beseft dat hij thuis is, bij ons allemaal en bij jou.”

“Caitlin is een van degenen die over zijn mentale staat gaan en dus is zij een van de weinigen die hem ziet. Spencer is de andere die Kai regelmatig bezoekt, omdat zij samen zijn opgegroeid en Spencer Kais beste vriend is. En jij natuurlijk. Omdat jij zijn gezel bent. Je houdt van hem. We hopen dat dat hem helpt om te herstellen.”

“En jij, Ray en Tala dan?”

“Caitlin wil het voor nu bij zijn naaste vriend en jou houden.”

Op dit soort momenten wenste Selene dat zij en de bèta's hechter waren en dat ze hen haar vrienden kon noemen. Dat ze dat niet waren, was haar eigen schuld. Kai had haar gevraagd hun relatie openbaar te maken zodat ze echt samen konden zijn, maar dat wilde ze destijds niet. Selene wist dat ze Kai gekwetst had door nee te zeggen. Door de pijn in zijn ogen na de afwijzing was ze bijna van gedachten veranderd. Het was niet dat ze niet van hem hield, maar ze was er niet klaar voor geweest om naast hem in het spotlicht te gaan staan als de volgende Ginya. Ze was er toen niet klaar voor en nu wist ze niet zeker of ze dat ooit wel zou zijn. Een relatie met Kai kwam niet zonder gevolgen. Dat had ze vanaf het begin geweten.

“Zou je hem later vandaag nog een keer willen bezoeken? Ik kan Caitlin vragen of je weer bij hem langs mag komen. Misschien is hij inmiddels weer bedaard.”

Natuurlijk wilde ze ja zeggen. Na zoveel maanden weer met hem praten klonk als een droom, maar toch... Ze wist niet of hij haar wel wilde zien. Zijn woorden hadden haar tot in haar ziel geraakt, op meer manieren dan ze uit kon leggen.

“Je hoeft niet te gaan als je niet wilt, Selene,” zei Rajini. “Het is aan jou. Als je hem wel weer wilt bezoeken, dan kun je dat aan Caitlin vragen, of aan Spencer, of via een van de andere bèta's. Caitlin heeft de doorslaggevende stem.”

Selene antwoordde niet.

“Misschien had hij het niet over jou toen hij die woorden zei. Caitlin zei dat hij veel nachtmerries heeft. Er waren ook vrouwelijke artsen bij IR, dat zagen we op de beelden. Het kan zijn dat Kai het over een van hen had en niet over jou.”

Selene maakte zich los van Rajini en liet haar handen op haar schoot vallen. Ze wilde de bèta's geloven, maar wist niet of ze dat wel kon. Het klonk alsof het wel degelijk aan haar gericht was. Hij keek haar aan toen hij het zei. Ze drukte haar vingers tegen haar buik. “Ik weet niet hoe ik hem moet vertellen wat er is gebeurd.”

“Wat bedoel je?”

“Kai weet niet dat ik zwanger ben. Ik heb nooit de kans gekregen hem dat te vertellen. Misschien... Wat als hij dit niet wil?”

“Je denkt dat hij de baby niet wil?”

Selene haalde haar schouders op. “Het is mogelijk. Ik bedoel... we hebben het nooit over kinderen gehad. Zo ver zijn we nooit gekomen. Ik weet dat van hem wordt verwacht dat hij voor een opvolger zorgt, maar ik weet niet of hij dat ook daadwerkelijk wilde.” Ze wist niet eens of zij deze volgende stap in hun relatie wel wilde.

“Ik weet vrij zeker dat Kai het niet erg vindt.” Rajini glimlachte haar geruststellend toe.

“Dat weet je niet. We kunnen het allebei niet weten. Heb je hem er ooit naar gevraagd?” Ze zag dat Rajini haar hoofd schudde en haar stem werd krachtiger: “We hebben het gehad over dat hij jullie over onze relatie zou vertellen. Niet over kinderen. Ik wilde niet dat hij jullie vertelde dat wij aan het daten waren achter jullie rug om. We waren er niet klaar voor om het officieel te maken en dan denk jij dat hij het niet erg vindt dat ik opeens zwanger ben?”

“Je weet het niet tot je het hem vertelt.”

“Misschien kunnen we het hem beter niet vertellen,” zei Selene. Sinds zijn uitbarsting wist ze niet zeker of het wel verstandig was hem op de hoogte te brengen. Ze fronste. “Ik heb nagedacht over alle mogelijke manieren om het hem te vertellen en ik kan geen enkel scenario bedenken dat goed afloopt.”

“Hij heeft het recht het te weten,” zei Rajini. “Hij is de vader. En wie weet, misschien helpt het hem wel om beter te worden.”

“Het is jouw keuze niet.” Selene keek Rajini aan en klemde onder de tafel haar handen tot vuisten. “Hoe zou dat hem helpen om beter te worden?” Ze kon zich niet voorstellen dat het wie dan ook zou helpen. “Als ik het hem vertel, wordt alles alleen maar ingewikkelder.”

“Ik... Ik denk dat het misschien een extra reden voor hem is om te herstellen en om niet na te denken over het doden van anderen.”

“Je hebt geen idee hoe moeilijk dit nu al voor me is.” Het woord ‘doden’ liet een nare smaak achter in haar keel. “Als ik hem vertel dat ik zwanger

ben, dan verliest hij misschien wel de controle. We weten het niet.” Selene stond langzaam op van haar stoel en plaatste haar handen op de tafel. “Je mag hem niet vertellen dat ik zwanger ben. Niemand mag het hem vertellen tot ik beslis wat ik wil doen.”

“Selene, ik denk echt dat dat niet verstandig is. Je kunt je zwangerschap niet verbergen. Als hij zich bewust is van zijn omgeving, dan ruikt hij dat je zwanger bent zodra je de kamer binnenstapt. Hij kent je. Hij kent je geur. Zelfs wij kunnen het aan je ruiken.”

“Het zou beter zijn als je niet deed alsof je alles beter weet. Je weet niks over Kai en mij. Jullie weten allemaal niks.”

Rajini drukte haar lippen samen tot een dunne lijn.

“Ik kan zijn trui dragen als ik naar hem toega en dan vertel ik het hem wanneer ik denk dat het een goed moment is.”

“Je gaat zijn trui dragen?”

“Ja. Die verhult mijn buik. En zijn trui ruikt naar hem en maskeert dus grotendeels mijn geur.” Het idee was op zijn minst een poging waard. Ze wilde nog eens met hem praten. Ze wilde zeker weten dat het goed met hem ging voor ze hem alles vertelde. De zwangerschap was toch nog niet zo zichtbaar; hij hoefde het niet te weten. “Je moet me beloven dat je hem niets vertelt.”

“Selene... Ik weet niet of ik die belofte wel kan maken. Als hij je aanvalt en we in moeten grijpen...”

“Dit is geen verzoek. Laat me dit op mijn manier doen.” Ze boorde haar ogen in die van Rajini. “Ik weet en begrijp dat jullie Kais vrienden en bèta’s zijn en dat jullie alles doen om hem te helpen. Maar dit is aan mij om te vertellen. En ik wil dat op mijn eigen tijd doen. Wanneer ik het gevoel heb dat ik er klaar voor ben of wanneer ik denk dat Kai er klaar voor is het te weten.”

Rajini bleef stilzitten en stilzwijgen.

“Beloof het me, Rajini.”

“Ik zal het met Caitlin overleggen en we zullen het in ons achterhoofd houden. Maar ik beloof je niks. Caitlin gaat hierover, want zij is zijn heler, en ik niet. Jouw veiligheid is onze prioriteit, en Kais bloedlijn.”

Selene klemde haar kaken op elkaar zodat ze niet zou schreeuwen tegen de bèta tegenover haar. Natuurlijk zag Rajini het anders. Dat gold waarschijnlijk voor alle bèta's, aangezien zij altijd andere prioriteiten hadden dan zij. Haar ongeboren kind was opeens een troepbeslissing geworden, alweer. En toch... Dit was haar lichaam. Haar leven. Dit kind was van Kai en van haar. Dit ging niemand anders wat aan. Niet te vergeten dat Kai haar—hij was niets van haar, dat wist ze wel. Maar hij was alsnog de vader. “Vertel Caitlin maar dat het ook haar keuze niet is. Het is mijn keuze en alleen mijn keuze. Niemand zegt ook maar een woord tegen hem.” Het groeiende kind in haar buik was van haar. Dit konden ze niet voor haar beslissen. Hier trok ze de grens. “Jullie hebben het altijd over eerlijkheid en vertrouwen. Nu is het jullie beurt om mij te vertrouwen. Laat me dit doen. Ik weet dat jullie denken dat jullie je werk doen. Maar dit is mijn deel. Dit is mijn werk. Ik ben de moeder. Niet jullie. Niet Caitlin. Ík. En ik beslis wanneer ik het hem vertel.” Misschien bedoelden de bèta's het goed en misschien dachten ze dat ze gewoon hun werk deden, maar zij kende Kai. Zij kende hem op manieren waarop zij hem nooit zouden kennen, hoe hecht ze ook waren.

“Ik... Ik zal het doorgeven aan Caitlin, maar ik weet vrij zeker dat ze het er met je over zal willen hebben.”

“Er valt niets te zeggen.” Ze liep de eetkamer uit voor Rajini er nog iets aan kon toevoegen. Haar hart hamerde in haar borstkas en keel en ze voelde een nieuwe golf van misselijkheid opkomen. Haar maag draaide zich om en kromp samen. Dat gebeurde de hele tijd en Selene wist waarom. Caitlin wist het ook. Normaliter kon de vrouw op haar man aan tijdens de zwangerschap door de koppelband die ze deelden, maar in haar geval had ze niemand. Ze had hem niet om haar te helpen. Ze wist niet eens of hij haar wel zou willen helpen. Of hij zich überhaupt aan haar wilde koppelen. Op dit moment had ze helemaal niemand.

THUIS

“Kai?”

Kai trok zich met een ruk weg toen iemand zijn schouder aanraakte en hij proefde gal achterin zijn keel. Hij probeerde te herkennen wiens stem het was. Zijn hartslag versnelde terwijl hij vocht tegen de paniek die hem in zijn greep hield en hem ademloos achterliet. Hij balde zijn handen, maakte zich klaar om degene die hem wakker had gemaakt aan te vallen. Pijn was het gevolg, dat wist hij wel. Het ging altijd hetzelfde. Elke dag kwam de pijn, zodra hij wakker werd.

De enige meevaller was dat het horen van een stem betekende dat hij niet langer in isolatie werd gehouden. Niets voelen of horen was de ergste vorm van marteling. Sommige dagen was hij ervan overtuigd geweest dat hij zou sterven, om vervolgens genezen te worden zodat alles weer van voren af aan kon beginnen.

Hij dwong zichzelf om diep adem te halen en zijn wolf te vinden aan de rand van zijn bewustzijn. Elke keer dat hij wakker werd, probeerde hij zijn wolf te vinden om zich ervan te verzekeren dat zijn wederhelft hem niet verlaten had. Een dagelijkse routine. Soms werkte het, soms niet. De mensen hier hadden zijn contact met zijn wolf meer dan eens verbroken. Het verliezen van zijn wolf in combinatie met de isolatie had er bijna voor gezorgd dat hij stopte met vechten. Om toe geven aan de duisternis en nooit meer terug te keren.

Hij vond zijn wolf bijna meteen, sneller dan in lange, lange tijd, en hij schrok ervan. Zijn wolf was zo dichtbij. Het dier ontwaakte in zijn hoofd, rusteloos maar aanwezig. Zijn hart kalmeerde en hij verbreidde zijn

zintuigen, haalde zijn wolf naar de voorgrond. Als hij nu moest aanvallen, had hij zijn andere helft bij zich, klaar om te gaan.

“Kai?”

Daar was het weer, iemand zei zijn naam. Zijn bijnaam. De naam die zijn vrienden gebruikten. Een zacht geluid, in tegenstelling tot de meeste keren dat hij die naam hoorde. Het was alsof hij die stem kende, alsof die vertrouwd was. Het raarste was dat de persoon hem bij zijn naam had genoemd in plaats van zijn nummer of gewoon het woord ‘hond’. Iemand raakte zacht zijn rechterhand aan en Kai gromde laag en vervaarlijk in zijn keel. Wie het ook was, hij of zij moest bij hem uit de buurt blijven. Hij kon geen pijn meer aan. Eindelijk opende hij zijn ogen en hij zag het witte plafond. Hij knipperde en probeerde zijn ogen af te schermen met zijn handen, maar na een paar centimeter gingen ze niet verder. Er zaten banden om zijn polsen. Hij was weer vastgebonden.

Een diepere, gevaarlijkere grom barstte los uit zijn borstkas. Grommen had hem nog nooit geholpen, maar het was het enige wat hij kon doen. Misschien zouden ze hem een keer met rust laten. Hij was er klaar mee om zijn longen uit zijn lijf te schreeuwen. En misschien, als hij stil bleef en niet bewoog, zou de pratende persoon wel weggaan. Als hij het lang genoeg probeerde, zou hij of zij het opgeven en vertrekken.

“Kai, kijk me aan, alsjeblieft.”

Zijn naam werd nog eens herhaald en hoe meer hij ernaar luisterde, hoe bekender de stem klonk. Het was anders dan zijn hallucinaties; deze stem was niet hol zoals hij eerder had gehoord. Deze was warm, dichtbij en echt. Langzaam wendde hij zijn blik naar het geluid toe en knipperde. “Spencer?” Hij kon zijn ogen niet geloven. Dit moest wel een of ander hersenspinsel zijn. Kai hoestte en slikte door de rauwheid in zijn keel, ook al had hij slechts een naam gezegd. Hij kon zich niet herinneren of hij weer was geïnjecteerd met die gele vloeistof, maar het was de enige logische verklaring voor wat hij zag.

“Je bent thuis,” zei Spencer.

Hij zat op een stoel naast het bed, maar op een afstand waarbij Kai niet bij hem zou kunnen komen, buiten het bereik van zijn klauwen en

snijtanden. Kai wilde Spencer wanhopig graag geloven. Hij keek in de vertrouwde ogen van zijn beste vriend en wilde dat het waar was. Naar huis gaan was zijn enige droom, maar diep vanbinnen wist hij de waarheid. Over een tijdje zou hij weer wakker schrikken en dan lag hij weer op de zwarte, leren onderzoekstafel. Of erger nog, in de isolatiecel. Of misschien zouden ze hem wakker maken met een paar zweepslagen op zijn rug.

“Kai?” Spencer leunde naar voren. “Alsjeblieft, kijk me aan.”

Zijn wolf manoeuvreerde zich dichterbij naar de voorgrond van zijn bewustzijn toen Kai zijn aandacht weer op de bèta vestigde. Zijn irissen kleurden zwart en hij trok zijn bovenlip op in een stille grom.

“Je bent thuis.”

Die verdomde hallucinaties zouden nooit ophouden. Hij zat vast in telkens weer dezelfde koortsdroom. Hij bewoog zijn handen weer en de boeien trokken strak rond zijn polsen. “Ga weg,” zei hij door op elkaar geklemde kaken, zijn stem rauw. Praten deed pijn, maar hij dwong de woorden naar buiten. Hij trok aan zijn boeien, probeerde weg te komen. Zoals altijd lukte dat niet. Maar hij moest ontsnappen. Hij moest hier weggkomen. Er moest een manier zijn om zijn vrienden te bereiken, zodat hij ze kon waarschuwen over...

“Kai, luister naar me,” zei Spencer met vaste stem. “Je bent thuis. We hebben je bevrijd. Je bent veilig.”

“Ik zei dat je weg moet gaan.” Hij hijgde de woorden haast en probeerde met zijn benen te schoppen in een poging uit de boeien te komen. Hij probeerde zijn armen sneller te bewegen, trekkend en rukkend aan de banden rond zijn polsen. Hij moest hen waarschuwen. Dit was nep. Spencer was niet bij hem in de ruimte. Dat kon niet, want zijn vrienden zouden hem nooit zo vastbinden. Zijn spieren verstijfden en verzuurden terwijl hij eigen huid beurs trok.

Spencer kwam dichterbij. “Kai, luister naar me. Je bent thuis...”

“Ga weg!” Kais stem ketste af tegen de muren. Het geluid stierf langzaam weg en Spencer stond als bevroren. Zijn borst ging zwaar op en neer, maar het leek erop dat Spencer de boodschap eindelijk begreep.

“Kai, alsjeblieft...”

“Ga weg.” Kai kneep zijn ogen dicht in een poging Spencer buiten te sluiten en zich alleen op zijn wolf te concentreren. Op die manier zou de hallucinatie misschien ophouden. Dat was hem al eens eerder gelukt. Hij was niet thuis. Hij zou misschien ook nooit meer thuiskomen en zichzelf valse hoop voorhouden was het laatste wat hij nodig had. Zijn vrienden kwelden hem dag en nacht, als hij wakker was, als hij sliep of wanneer hij werd geïnjecteerd met dat gele spul. Opnieuw en opnieuw en Kai wilde niets liever dan dat het ophield.

Het ritselen van kleren liet hem weten dat Spencer wegliep van het bed en een seconde later hoorde Kai de deur open- en dichtgaan.

Langzaam lukte het hem om uit te ademen en hij opende zijn ogen weer. Hij liet zich weer zakken en zijn spieren ontspanden enigszins. Nu moest hij hier weggkomen en thuis zien te komen. Al was het maar om zijn vrienden te waarschuwen voor háár.